

Tad R. Callister
pyhäkoulun ylijohtaja

Vanhemmat – lastensa ensisijaiset evankeliumin opettajat

*Loppujen lopuksi koti on ihanteellisin paikka
Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettamiselle.*

Ben Carson kertoi itsestään: ”Minä olin viidennellä luokalla koko luokkani huonoin oppilas.” Eräänä päivänä Ben suoritti matemaatiikan kokeen, jossa oli 30 laskutehtävää. Hänen takanaan istunut oppilas korjasi kokeen ja ojensi sen takaisin. Opettaja, rouva Williamson, pyysi jokaista oppilasta kertomaan tuloksensa. Lopulta tuli Benin vuoro. Koska häntä hävetti, hän mumisi vastauksensa. Luullen, että Ben oli sanonut ”yhdeksän”, rouva Williamson vastasi, että yhdeksän kolmestakymmenestä oli Benille erinomainen edistysaskel. Silloin Benin takana istuva oppilas huusi: ”Ei yhdeksän! – Hän ei saanut yhtään – – oikein.” Ben sanoi, että hän olisi halunnut vajota maan alle.

Samaan aikaan Benin äiti Sonya koki omia vaikeuksia. Hän oli yksi 24 lapsesta, hän oli käynyt koulua vain kolmanteen luokkaan saakka eikä osannut lukea. Hän oli avioitunut 13-vuotiaana, eronnut, hänellä oli kaksi poikaa ja hän kasvatti heitä Detroitin slummialueella

Yhdysvalloissa. Kaikesta huolimatta hän halusi kovasti tulla toimeen itse, ja hän uskoi vahvasti, että Jumala auttaisi häntä ja hänen poikiaan, jos he tekisivät oman osansa.

Eräänä päivänä hän ja hänen poikansa tulivat elämässään käännekohtaan. Sonya tajusi, että niillä menestyvillä ihmisillä, joiden koteja hän siivosi, oli kirjoja – he lukivat. Töiden jälkeen hän meni kotiin ja sammutti television, jota Ben ja hänen veljensä olivat katsomassa. Hän sanoi suunnilleen näin: Te pojat katsotte liikaa televisiota. Tästä lähtien te saatte katsoa vain kolme ohjelmaa viikossa.

Vapaa-ajallanne te menette kirjastoon – lukekaa kaksi kirjaa viikossa ja raportoikaa niistä minulle.

Pojat olivat järkyttyneitä. Ben sanoi, ettei hän ollut koko elämänsä aikana lukenut ikinä yhtään kirjaa paitsi silloin kun koulussa niin vaadittiin. Pojat vastustelivat, he valittivat, he väittelivät, mutta siitä ei ollut mitään hyötyä. Sitten Ben muistelee: ”Äiti määräsi. En pitänyt siitä säännöstä, mutta se, että hän halusi päättäväisesti nähdä meidän edistyvän, muutti elämäni suunnan.”

Ja mikä muutos siitä seurasi. Seitsemänten luokkaan mennessä Ben oli luokkansa parhaita. Hän jatkoi opintojaan Yalen yliopistossa stipendin turvin, sitten Johns Hopkinsin yliopiston lääketieteellisessä tiedekunnassa, jossa hänestä tuli 33-vuotiaana tuon laitoksen pediatrian neurokirurgian johtaja ja maailmankuulu kirurgi. Miten se oli mahdollista? Suurelta osin ansio oli äidin, joka – vaikka häneltä puuttui monia elämän etuisuuksia – piti kunniaa tehtävänsä vanhempana.¹

Pyhissä kirjoituksissa puhutaan vanhempien tehtävästä – että heidän velvollisuutensa on opettaa lapsilleen ”oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, ja kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta” (OL 68:25).

Meidän vanhempien tulee olla ensisijaisia evankeliumin opettajia ja esimerkkejä lapsillemme – ei piispan, pyhäkoulun, Nuorten Naisten tai Nuorten Miesten vaan

vanhempien. Lastemme ensisijaisina evankeliumin opettajina me voimme opettaa heille sovituksen voimaa ja todellisuutta – heidän identiteettiään ja jumalallista päämääräänsä – ja tehdessämme niin me annamme heille kallioperustan, jolle rakentaa. Loppujen lopuksi koti on ihanteellisin paikka Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettamiselle.

Noin vuosi sitten olin hoitamassa erästä tehtävää Beirutissa Libanonissa. Siellä ollessani sain kuulla 12-vuotiaasta työstä nimeltä Sarah. Hänen vanhempansa ja kaksi vanhempaa sisarustaan olivat kääntyneet kirkkoon Romaniassa, mutta sitten heitä pyydettiin palaamaan kotimaahansa, kun Sarah oli vasta 7-vuotias. Heidän kotimaassaan ei ollut järjestetty kirkkoa, ei sen yksiköitä, ei pyhäkoulua tai Nuorten Naisten ohjelmaa. Viisi vuotta myöhemmin tämä perhe sai tietää Beirutissa olevasta seurakunnasta. He olivat lähettäneet juuri ennen minun tuloani 12-vuotiaan tyttärensä Sarahin kastettavaksi vanhempien sisarustensa saattamana. Ollessani Beirutissa pidin hartautilaisuuden, jonka aiheena oli pelastussuunnitelma. Sarah nosti kätensä melko usein ja vastasi kysymyksiini.

Kokouksen jälkeen, ja tietäen, kuinka olemattoman vähän Sarah oli ollut tekemisissä kirkon kanssa, minä puhuin hänen kanssaan ja kysyin: ”Sarah, miten sinä tiesit vastaukset niihin kysymyksiini?” Hän vastasi heti: ”Minun äitini on opettanut minua.” Heidän paikkakunnallaan ei ollut kirkkoa, mutta heillä oli evankeliumi kodissaan. Hänen äitinsä oli hänen ensisijainen evankeliumin opettajansa.

Enos on sanonut: ”Sanat, joita olin usein kuullut isäni puhuvan iankaikkisesta elämästä ja pyhien ilosta, painuivat syvälle sydämeeni” (En. 3). Ei ole epäilystäkään siitä, kuka oli Enosin ensisijainen evankeliumin opettaja.

Minä muistan, kuinka isäni oikaisi itsensä takan eteen lukemaan pyhiä kirjoituksia ja muita hyviä kirjoja. Ja minä oikaisin itseni hänen viereensä. Muistan kortit, joita isä piti paitansa taskussa ja joissa oli lainauksia pyhistä kirjoituksista ja Shakespearelta sekä uusia sanoja, joita hän opetteli ulkoa merkityksineen. Muistan evankeliumiaiheiset kysymykset ja keskustelut päivällispöydässä. Muistan ne monet kerrat, jolloin isä vei minut vierailemaan ikäihmisten luona – kuinka pysähdyimme ostamaan jäätelöä yhdelle tai kana-aterian toiselle tai kuinka isä lähtiessämme kätteli jotakuta kädessään hieman rahaa. Muistan hyvän tunteeni ja haluni olla kuin hän.

Muistan äitini noin 90-vuotiaana laittamassa ruokaa huoneistonsa keittiössä ja astuvan sitten ulos ruokatarjontia kantaen. Kysyin häneltä, minne hän oli menossa. Hän vastasi: ”No, minä vien vähän ruokaa ikäihmisille.” Ajattelin itsekseni: ”Äiti, sinä olet itse ikäihminen.” En voi koskaan ilmaista kylliksi kiitollisuutta vanhempiani kohtaan, jotka olivat ensisijaiset evankeliumin opettajani.

Yksi merkityksellisimmistä asioista, mitä voimme vanhempina tehdä, on opettaa lapsillemme rukouksen voimaa, ei vain rukouksen rutiinia. Kun olin noin 17-vuotias, olin polvistuneena sänkyni vierelle ja pidin iltarukoukseni. Tietämättäni äitini seisoj ovensuussa. Kun olin valmis, hän sanoi: ”Tad, pyydätkö sinä Herraa auttamaan sinua löytämään hyvän vaimon?”

Hänen kysymyksensä yllätti minut täysin. Sitä minä nyt viimeiseksi olisin ajatellut. Minä ajattelin koripalloa ja koulua. Ja niinpä vastasin: ”En”, johon hän sanoi: ”No, sinun pitäisi, poika. Se tulee olemaan tärkein päätös, mitä tulet koskaan tekemään.” Nuo sanat painuivat syvälle sydämeeni, joten seuraavien kuuden vuoden ajan minä rukoilin, että

Jumala auttaisi minua löytämään hyvän vaimon. Ja oi millaisen vastauksen siihen rukoukseen sainkaan.

Me vanhemmat voimme opettaa lapsiamme pyytämään rukouksessa asioita, joilla on iankaikkista merkitystä – rukoilemaan voimaa olla siveellisesti puhdas hyvin haastavassa maailmassa, voimaa olla kuuliainen ja olla rohkea totuuden puolustamisessa.

Suurin osa nuoristamme pitää varmasti iltarukouksensa, mutta ehkä monilla heistä on vaikeuksia omaksua tapaa pitää henkilökohtaiset aamurukoukset. Me vanhemmat, heidän ensisijaiset evankeliumin opettajansa, voimme korjata tämän tilanteen. Kuka vanhempi olisi Mormonin kirjan aikoina päästänyt poikansa marssiin taistelun etulinjaan ilman rintahaarniskaa, kilpeä ja miekkaa, jotka suojelivat heitä vihollisen mahdollisesti kuolettavia iskuja vastaan? Mutta kuinka moni meistä antaa lastensa marssia ulos etuovesta joka aamu kaikkein vaarallisimmalle taistelutanteelle kohtaamaan Saatanan ja hänen lukemattomat kiusauksensa ilman hengellistä rintahaarniskaa, kilpeä ja miekkaa, jotka tulevat rukouksen suojaavasta voimasta? Herra on sanonut: ”Rukoile alati, – – että voittaisit Saatanan” (OL 10:5). Me vanhemmat voimme juurruttaa lapsiimme aamurukouksen tavan ja voiman.

Me voimme myös opettaa lapsiamme käyttämään aikansa viisaasti. Silloin tällöin meidän täytyy Sonya Carsonin tavoin kaikessa rakkaudessa

mutta päättäväisesti rajoittaa lastemme aikaa television ja muiden elektronisten laitteiden parissa, jotka useasti monopolisoivat heidän elämänsä. Sen sijasta meidän täytyy ehkä ohjata heidän aikaansa toisaalle, hedelmällisempiin evankeliumipainotteisiin pyrkimyksiin. Aluksi saattaa ilmetä jonkin verran vastarintaa ja valittamista, mutta kuten Sonya Carsonilla, meillä täytyy olla näkemys ja tahto pitää siitä kiinni. Jonakin päivänä lapsemme ymmärtävät ja arvostavat sitä, mitä olemme tehneet. Jos me emme tee sitä, kuka tekee?

Voisimme kaikki kysyä itseltämme: saavatko lapsemme osakseen parhaan hengellisen, älyllisen ja luovan ponnistelumme, vai saavatko he tähteet ajastamme ja kyvyistämme annettuamme kaikemme kirkon tehtävissämme tai ammatillisissa pyrkimyksissämme. En tiedä, onko tulevassa elämässä enää olemassa sellaisia nimikkeitä kuten piispa tai Apuyhdistyksen johtaja, mutta minä tiedän, että aviomiehen ja vaimon, isän ja äidin nimikkeet kestävät ja pysyvät kunniaa aina ja ikuisesti. Se on yksi syy, miksi on niin tärkeitä kunnioittaa tehtäviämme vanhempina täällä maan päällä, niin että voimme valmistautua noihin vieläkin suurempiin mutta samankaltaisiin tehtäviin tulevassa elämässä.

Me vanhemmat voimme kulkea eteenpäin varmoina siitä, ettei Jumala jätä meitä koskaan yksin. Jumala ei koskaan anna meille mitään tehtävää tarjoamatta jumalallista apua – siitä minä voin todistaa. Tulokoon meistä jumalallisessa roolissamme vanhempina ja kumppaneina Jumalan kanssa ensisijaisia evankeliumin opettajia ja esimerkkejä lapsillemme. Tätä rukouksen nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story*, 1990.

Vanhin Jörg Klebingat

seitsemänkymmenen koorumista

Lähestykää Jumalan valtaistuinta luottavaisina

Soveltamalla Jeesuksen Kristuksen sovitusta omaan elämäänne te voitte alkaa vahvistaa hengellistä luottamustanne tänään, jos olette halukkaita kuuntelemaan ja toimimaan.

Kuinka arvioisitte asteikolla yhdestä kymmeneen hengellistä luottamustanne Jumalan edessä? Onko teillä henkilökohtainen todistus siitä, että tämänhetkinen uhrilahjanne myöhempien aikojen pyhänä riittää siihen, että peritte iankaikkisen elämän? Voitteko sanoa mielessänne, että taivaallinen Isä on tyytyväinen teihin? Mitä ajatuksia tulee mieleenne, jos teillä olisi henkilökohtainen puhuttelu Vapahtajanne kanssa minuutin kuluttua? Hallitsisivatko minäkuvaanne synnit, katumiset ja heikkoudet, vai olisitteko yksinomaan iloisen odotuksen vallassa? Katsoisitteko Häntä silmiin vai välttelisittekö Hänen katsettaan? Viivyttelisittekö ovelta vai menisittekö Hänen luokseen luottavaisina?

Aina kun vastustaja ei pysty taivuttelemaan teidän kaltaisianne epätodellisia mutta hyvään pyrkiviä pyhiä hylkäämään uskonkäsitystään henkilökohtaisesta ja rakastavasta Jumalasta, hän ryhtyy säälimättömään iskuun

etäännyttääkseen teidät mahdollisimman kauas Jumalasta. Vastustaja tietää, että usko Kristukseen – sellainen usko, joka saa aikaan lempeiden armotekojen ja jopa voimallisten ihmeiden tasaisen virran – kulkee käsi kädessä henkilökohtaisen luottamuksen kanssa siihen, että te pyritte valitsemaan oikein. Siitä syystä hän yrittää päästä sydämeenne syöttämään teille valheita – valheita siitä, että taivaallinen Isä on pettynyt teihin, että sovitus on teidän ulottumattomissanne, että ei hyödytä edes yrittää, että kaikki muut ovat parempia kuin te, että te ette ole kellovollisia, ja tuhat muuta muunnelmaa tästä samasta vahingollisesta aiheesta.

Niin kauan kuin te annatte näiden äänten kalvaa sieluanne, te ette voi lähestyä Jumalan valtaistuinta todella luottavaisina. Mitä tahansa teettekin, mitä tahansa rukoilettekin, mitä tahansa toiveita ihmeestä teillä saattaakin olla, niin itseluottamuksen puutetta on aina juuri sen verran, että